

млъква. Значи, когато ние се радваме, всички други същества наоколо ни страдатъ. Утрѣ, по същия законъ ще хванеш една малка пуйка, едно младо теленце или едно малко агънце и ще го заколишъ. Но, ако въ душата ти се яви любовъ къмъ Бога, проявитѣ на този законъ сж обратни. Ти хванешъ една кокошка и ти е приятно, че ще я заколишъ, но този законъ отвѣтрѣ ти казва: ти нѣма да ядешъ тази кокошка, нека и тя си живѣе тѣй, както и ти живѣешъ. Има за тебе леща, грахъ, бобецъ, пѣкъ има и плодове: орѣхи, лѣшници, смокини, сухо грозде, ябълки, круши, банани. Послѣ, има и картошки, зимни ябълки и много други Господъ казва: „Всичко, що човѣкъ посади, може да се ползува отъ плодоветѣ му“. А то е такова разнообразие! И тогава ти казвашъ: ще пусна кокошката, ще я оставя да живѣе. Защо? — Заради Господа. Туй е най-малката проява на Божията Любовъ.

Сега, като изнасямъ този въпросъ, всички казватъ: какъ, ние не трѣбва ли да живѣемъ? — Трѣбва да живѣемъ, но разумно. Въ свѣта има два живота: човѣшки и Божественъ. Въ човѣшкия животъ дѣйствува човѣшката любовъ. Какво произвежда тя? — Човѣшката любовъ, любовта на егоизма е създала живота на смъртта. Значи, първиятъ законъ е родилъ смъртта. Отъ човѣшката любовъ не може да излѣзе нѣщо хубаво. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който вѣрва въ тази любовъ и я приема като принципъ, непременно ще има въ живота си радости и скърби. Животъ, въ който царува човѣшката любовъ, тамъ